

La Canònica de Santa Maria de Vilabertran torna a acollir el cicle “Diàlegs. Art, música i patrimoni” amb l'exposició “És a no dir”, amb obres de Mim Juncà i Alícia Vogel

- **La mostra s'emmarca dins la novena edició del cicle estival “Diàlegs. Art, música i patrimoni” del Departament de Cultura i el Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona**
- **Els dos artistes defugen les etiquetes, els símbols o les descripcions fàcils i desfan la capacitat tècnica que tenen respecte el dibuix, en nom del fet artístic**
- **La inauguració tindrà lloc el divendres 7 de juliol a les 19 hores**

El proper divendres 7 de juliol tindrà lloc a la Canònica de Santa Maria de Vilabertran (Alt Empordà) la inauguració de l'exposició “És a no dir”, que aplega obres dels artistes gironins Mim Juncà i Alícia Vogel, comissariada per Ingrid Guardiola. L'acte inaugural, que tindrà lloc a les 19 hores, comptarà amb la participació de la directora general de Patrimoni Cultural, Sònia Hernández; la directora del Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona, Ingrid Guardiola, l'alcalde de l'Ajuntament de Vilabertran, Eudald Brugat, i els artistes Mim Juncà i Alícia Vogel.

La mostra s'emmarca dins la novena edició del cicle estival “Diàlegs. Art, música i patrimoni” que uneix tres puntals de la cultura, l'art, la música i el patrimoni, a la Canònica de Vilabertran i que està organitzat conjuntament entre el Bòlit i l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural del Departament de Cultura.

Fa ja quasi una dècada, els diàlegs van començar a explorar la fèrtil relació entre l'art contemporani i el patrimoni cultural, amb l'objectiu de convertir Santa Maria de Vilabertran en un espai de referència de la difusió de l'art contemporani de les comarques de Girona. Un diàleg que avui en dia és una pràctica comuna ja que permet crear, d'una manera lliure i experimental, ponts d'encontre i de reflexió entre el passat i el present. Els centres d'art contemporani i els espais patrimonials surten dels seus

propis contextos per trobar-se en un encreuament de mirades i de discursos que enriqueix, necessàriament, el territori.

Mim Juncà (Girona, 1959) i Alícia Vogel (Olot, 1991) pertanyen a dues generacions molt diferents i ambdós son artistes de perfils tècnics que usen el traç del dibuix o del tèxtil per mostrar el caràcter tragicòmic d'un món massa humà.

No se senten còmodes entre símbols, descriptors i etiquetes i bona prova d'això son els dos correus electrònics que s'incorporen a l'exposició i que ajuden a pensar el títol de l'exposició. «És a no dir», és un vers de la poeta Núria Martínez Vernis que remet a la possibilitat de dir i de no dir alhora, una paradoxa que és intrínseca a l'obra d'aquests artistes, que es mostren fent una torsió formal per desaparèixer. Enfront d'un model cultural taxonomista on tot ha de ser dit i descrit per als altres o per a les màquines, i quantificador (la comunicació va a pes i el pes dona visibilitat), Mim Juncà i Alícia Vogel opten per posar la mínima expressió al centre.

Quan la comissària Ingrid Guardiola els va convocar per aquesta exposició ho va fer amb una premissa inspirada en una frase de la filòsofa i activista francesa Simone Weil: «Dos presos en cel·les veïnes que es comuniquen fent cops a la paret. La paret és allò que els separa, però també allò que els permet comunicar-se. Igual que nosaltres amb Déu. Tota separació és un vincle». D'aquesta manera la comissària va pensar que els artistes podrien ser dos presos, comunicant-se des dels murs de la Canònica.

Alícia Vogel, al llarg de la seva trajectòria, ha treballat, entre d'altres temes, el dol i l'absència d'un mateix mentre que Mim Juncà sovint aborda el retrat com a eina ambivalent, ja que l'usa perquè, en el fons, vol un rostre, un tipus per modelar, remodelar i, també, fer desaparèixer.

Els títols de les obres de Vogel semblen pistes filosoficomusicals d'una *tracklist* que no s'acaba mentre que Juncà defuig els títols grandiloqüents i els redueix a apunts i notes, a noms genèrics o a coses.

Són dos artistes tècnics amb un domini del dibuix impressionant, que decideixen, “sacrificar” la forma en pro del propi fet artístic; en el cas d'en Mim, des de la compulsió de seguir traçant amb el dibuix o amb les paraules recollides, en el cas de l'Àlicia, experimentant amb tècniques noves, com l'aerosol.

Ambdós presenten obra nova, en el cas d'Alicia Vogel la instal·lació *Ara després, apunts per demà* que aplega els seus “ara després”, tot el que no es podia oblidar, tot el que havia de recordar, com un diari en format *postit*; la composició musical *ABC*, on aquestes tres lletres són un símbol del principi de tot, les bases, l'inici de les coses i on sentim la seva veu, les seves veus, a capella, cantant totes alhora; *Archive Promenade I – XCVI* que aplega 96 obres per simetria, un passeig entre les lletres i el què dir, fins on dir i com dir-ho, donar voltes entre els significats heterogenis de les coses i donar-los forma i *Flower Me II*, una màscara tèxtil brodada a mà durant el confinament.

Per altra banda, la proposta de Mim Juncà és un intent de salvar el material atomitzat i caòtic d'un delit dibuixístic poc menys que descerebrat, i ho fa recolzant-se en les habilitats associatives de les imatges.

L'exposició “És a no dir” es podrà visitar del 7 de juliol al 10 de setembre en l'horari habitual d'obertura de la Canònica de Santa Maria de Vilabertran.

Més informació al [web del monument](#) i al [web del Bòlit](#)
Descarrega imatges [aquí](#)

Mim Juncà (Girona 1959)

Mim Juncà és pintor, dibuixant i il·lustrador. L'interès pel dibuix defineix la seva trajectòria des del seu inici a l'Escola Eina de Barcelona entre 1981 i 1984 i fins l'actualitat.

Va donar a conèixer el seu traç amb uns primers dibuixos i gravats, on predomina la figura, present en tota la seva obra, en exposicions dels anys vuitanta a Barcelona en sales com Piscolabis, Amagatotis o la llibreria Laie; i a Girona, a La Penyora. En aquests inicis ja predomina la figura humana, el tema per excel·lència de la seva obra. Més enllà de la formació de dibuixant, treballa la pintura sobre tela, el gravat i

l'aquarel·la, i amb aquesta última tècnica assoleix una gran qualitat expressiva. Es caracteritza per un traç lleuger i espontani, i per una captació etèria, però rotunda, del volum, a través de la taca de color.

D'altra banda, també manté una estreta col·laboració amb el món del teatre, apropant-se a la captació de diversos trucs escènics. Es planta sovint en assajos de muntatges teatrals i dibuixa els diferents moviments dels personatges dins l'escena. També exposa en sales com el Teatre Municipal de Banyoles, la sala La Planeta de Girona, el Teatre de Salt, la Sala Adrià Gual o el Teatre Tantarantana, de Barcelona. D'aquestes col·laboracions en deriva també un extens fris que pinta per a la Facultat de Ciències Econòmiques de la Universitat de Girona. El 2003 fa una escultura pública que s'instal·la a la plaça de Sant Pere de Girona, *Infinít*, amb la qual explora el volum i la dimensió. Al Museu d'Art de Girona, hi porta un primer retrat múltiple per a l'artista convidat Joan Vilajoana. Ha exposat al Centre Cultural la Mercè, al Col·legi d'Arquitectes de Girona i al Museu Memorial de l'Exili (La Jonquera), entre d'altres.

Alícia Vogel (Olot, 1991)

Artista multidisciplinària, graduada en Educació Primària amb Menció de Música, amb una trajectòria paral·lela de conservatori. Després d'estar un temps treballant a Leipzig, Vogel es trasllada a Barcelona on es gradua en Belles Arts, amb especialització en gravat i serigrafia. El seu projecte de final de grau, *Jusqu'ici tout va bien*, va ser adquirit per PATRIM (fons patrimonial de la UB) i exposat al Museu Can Framis. Amb aquest mateix projecte va obtenir un premi extraordinari amb exposició al Japó, becada pel departament de cultura del Govern del Japó.

Alícia Vogel ha exposat les seves peces en altres espais i galeries, com el Museu de la Garrotxa amb l'exposició "A Land is a land is a land is a land" (Olot), Hybrid Art Fair amb la col·lecció *Roll the dice* (Madrid), La Plataforma amb l'exposició "Broken Things" (Barcelona), Espacio88 amb *How to disappear completely* (Barcelona), entre d'altres. També ha dissenyat peces i col·laborat amb altres creatius com Industrial Akroll, Manson, Odd Kiosk, Vans, ThePosttraumatic, Ölend i CANADA.